

Arrest

nr. 188 830 van 23 juni 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 juni 2013 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 april 2013 tot weigering van de verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, voordien toegestaan op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 januari 2006 dienen verzoekers een asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 7 april 2006 een beslissing tot weigering van verblijf. Op 25 juli 2006 neemt de commissaris-generaal voor de staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 16 december 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 5 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 56 522 van 23 februari 2011 het beroep verwerpt.

Op 26 februari 2008 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 20 april 2011 wordt eerste verzoeker gemachtigd tot een tijdelijk verblijf. Op 11 april 2012 wordt de machtiging verlengd voor een periode van een jaar.

Op 19 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van de verlenging van het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister die was toegekend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, aan verzoekers ter kennis gebracht op 13 mei 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"M., G. R.R.Nr: ...

Geboren te Hoktemberyan op (...)1978

S., L. R.R.Nr: ...

Geboren te Etchmeazin op (...)1990

+ Kind:

Martirosyan, Hayk R.R.Nr: ...

Geboren te Mortsel op (...)2010

Nationaliteit: Armenië

Adres: (...)

Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 26.03.2013 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, heb ik de eer u mee te delen dat, overeenkomstig artikel 10 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007), aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkenen een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten hebben ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 26.02.2008. Dat dit verzoek door onze diensten op 20.04.2011 gegrond werd verklaard waarna betrokkenen in het bezit werden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig van 01.06.2011 tot 12.05.2012, verlengd op datum van 07.05.2012, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden(en):

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft. Aan dit verzoek tot verblijfsverlenging kan geen gunstig gevolg worden gegeven.

Uit het verslag van de arts-adviseur van 18.04.2013 (zie gesloten omslag) blijkt dat "uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

"De verblijfsmachtiging is niet langer nodig vermits er een blijvende verbetering is van de gezondheidstoestand."

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkenen dient door uw diensten te worden ingehouden."

Op 22 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede en derde beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van V. T. K., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten:

M., G. en geboren te zijn te Hoktembryan op (...)1978, en van nationaliteit Armenië te zijn

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd"

En

"In uitvoering van de beslissing van V.T. K., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten:

S., L. en geboren te zijn te Hoktembryan op (...)1990, en van nationaliteit Armenië te zijn

+ kind: M., H. geboren te Mortsels op (...)2010

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoekers voeren in hoofdorde de schending aan van artikel 13 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Verwerende partij meent dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is.

Verzoeker is echter van mening dat verwerende partij geen rechtsbasis heeft om deze verlenging van het BIVR te weigeren.

Verzoeker diende zijn aanvraag tot machtiging in op 26 februari 2008. Sinds 26 februari 2013 is verzoeker op grond van artikel 13 van de Vreemdelingenwet toegelaten tot een verblijf van onbepaalde duur.

Artikel 13 van de Vreemdelingenwet stelt namelijk duidelijk dat:

"Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

De machtiging tot verblijf die verstrekt wordt voor beperkte duur op grond van artikel 9ter, wordt van onbepaalde duur bij het verstrijken van een periode van vijf jaar nadat de aanvraag tot machtiging werd aangevraagd

Dit impliceert dat het verblijf van onbepaalde duur automatisch wordt toegekend. Het verblijf van onbepaalde duur gaat in vijf jaar na indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging ongeacht of de verblijfstitel is aangepast of niet. Vanaf dat

moment beschikt de persoon over een verblijf van onbepaalde duur, ongeacht zijn medische toestand.

De verlenging van een toelating tot verblijf gebeurt ambtshalve, dus zonder dat de Dienst Vreemdelingenzaken hiertoe instructies moet geven.

Enkel in uitzonderlijke situaties kan men na vijf jaar nog een einde stellen aan het verblijfsrecht bekomen op basis van artikel 9ter. Artikel 13 § 5 bepaalt namelijk dat:

"Gedurende een periode van tien jaar die volgen op de aanvraag tot machtiging tot verblijf, kunnen de minister of zijn gemachtigde een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op grond van artikel 9ter en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, wanneer hij deze machtiging bekomen heeft op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de toekenning van de machtiging."

In casu is dit geenszins het geval, waardoor geen einde gesteld kan worden aan het verblijfsrecht van verzoeker.

De bestreden beslissing werd genomen op 19 april 2013. Toen beschikte verzoeker reeds over een verblijfsrecht van onbepaalde duur. Er kon derhalve geen beslissing meer genomen worden overeenkomstig artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

De weigering tot verlenging is dus onterecht genomen en schendt artikel 13 van de Vreemdelingenwet."

1.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 13 en 62 van de vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekende partij betoogt dat er geen rechtsgrond bestaat voor de weigering tot verlenging van het verblijfsrecht. De machtiging tot verblijf wordt na 5 jaar automatisch omgezet in een verblijf van onbepaalde duur. Op 19 april 2013 beschikte verzoeker reeds over een verblijf van onbepaalde duur.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de grief van verzoekende partij gesteund is op een slechte of onvolledige lezing van de wetgeving ter zake en bovendien een slechte lezing van het administratief dossier.

Verzoekende partij beschikte immers op 19 april 2013 geenszins over een onbepaald verblijfsrecht, zoals verzoekende partij suggereert. Op 20 april 2011 werd verzoeker gemachtigd tot een tijdelijk verblijf, op grond van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Die machtiging werd op 11 april 2012 verlengd voor een periode van 12 maanden (met vermelding "tijdelijk verblijf"). Op 19 april 2013 werd besloten die tijdelijke machtiging niet langer te verlengen. De bewering van verzoekende partij vindt geen steun in het administratief dossier.

Artikel 13, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

De machtiging tot verblijf die verstrekt wordt voor beperkte duur op grond van artikel 9ter, wordt van onbeperkte duur bij het verstrijken van een periode van vijf jaar nadat de aanvraag tot machtiging werd aangevraagd.

Artikel 13, §3, 2° van de vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

(...)

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Indien een vreemdeling, gemachtigd tot een tijdelijk verblijf, op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, niet langer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden, kan hij bevolen worden het grondgebied te verlaten (en wordt de tijdelijke machtiging dus niet langer verlengd).

Die bepaling werd verder uitgewerkt in artikel 9 van het KB van 17 mei 2007, dat luidt als volgt:

De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben.

De eerste bestreden beslissing, waarbij de machtiging tot tijdelijk verblijf niet langer werd verlengd, heeft derhalve wel degelijk een juridische grondslag.

Het eerste middel is niet ernstig."

1.3 Artikel 13, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1

Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

De machtiging tot verblijf die verstrekt wordt voor beperkte duur op grond van artikel 9ter, wordt van onbeperkte duur bij het verstrijken van een periode van vijf jaar nadat de aanvraag tot machtiging werd aangevraagd."

Uit de bestreden beslissing, in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend op 26 februari 2008. Op 20 april 2011 is de aanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris gegrond verklaard. Verzoekers werden in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, geldig van 1 juni 2011 tot 12 mei 2012. Met een schrijven van 11 april 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris aan de burgemeester te Edegem, is de verblijfsmachtiging verlengd voor de duur van 12 maanden. Op 26 februari 2013 waren verzoekers aldus in het bezit van een tijdelijke verblijfsmachtiging. Verzoekers kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat hun verblijf op 26 februari 2013 voor onbeperkte tijd was toegekend, nu artikel 3, § 1, tweede lid bepaald dat de tijdelijke verblijfsmachtiging bij het verstrijken van een periode van vijf jaar nadat de aanvraag tot machtiging werd aangevraagd, van onbeperkte duur wordt. Op 26 februari 2013 is een periode van vijf jaar verstreken nadat de aanvraag werd ingediend op 26 februari 2008 en waren zij in het bezit van een tijdelijke verblijfsmachtiging. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij.

Verwerende partij verwijst vervolgens naar artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet en artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 (hierna KB van 17 mei 2007). Deze artikels betreffen evenwel de beëindiging van een verblijfsmachtiging die tijdelijk is toegekend. *In casu* beschikten verzoekers op 19 april 2013 over een verblijfsmachtiging van onbeperkte duur. Op het ogenblik dat de bestreden beslissing is genomen kon de gemachtigde van de staatssecretaris de

verblijfsmachtiging alleen nog beëindigen met toepassing van artikel 13, § 5 van de vreemdelingenwet en om reden dat verzoekers de machtiging hadden bekomen op grond van feiten die verkeerd werden weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die van doorslaggevend belang waren voor de toekenning van de machtiging. *In casu* is dit geenszins het geval blijkens de bestreden beslissing.

Verzoekers stellen terecht dat de bestreden beslissing niet kon worden genomen met toepassing van artikel 9 van het KB van 17 mei 2007 en artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet.

De aangevoerde schending van artikel 13 van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het middel is gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 april 2013 tot weigering van de verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, voordien toegestaan op grond van artikel 9~~ter~~ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de bevelen van 22 april 2013 om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN